

Ochrana osobnosti

Předchozí špatná pověst dotčené osoby automaticky nevyklučuje v kontextu typově obdobných skutečností možnost pozdějšího zásahu do její pověsti. Zásah do osobnostních práv člověka, jenž již v předchozí době byl širším okolím v návaznosti na své vlastní počínání vnímán jako problematický či zastávající morálně pochybné názory, může být různé povahy a různě ovlivňovat obraz dané osoby ve veřejném prostoru; dopady negativní pověsti tak nelze generalizovat a je třeba je hodnotit v kontextu skutkových okolností každého případu. Příklon dotčené osoby k radikálním politickým směrům není okolností, která by bez dalšího vylučovala přiznání peněžité náhrady za zásah do její cti způsobený podáním zavádějící či nepravdivé informace o zapojení této osoby do závažné násilné trestné činnosti.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 3703/2019-327 ze dne 22.10.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců: a) A. M., narozený XY, bytem XY, b) M. D., narozený XY, bytem XY, c) L. H., narozený XY, bytem XY, všichni zastoupeni JUDr. O.B., advokátem se sídlem P., proti žalované: Barrandov Televizní Studio a.s., se sídlem P., o ochranu osobnosti, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 246/2016, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. července 2019, č. j. 22 Co 109/2019-292, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 28. 1. 2019, č. j. 28 C 246/2016-222, uložil žalované, aby zaplatila každému ze žalobců 250.000 Kč s příslušenstvím, žalobu všech žalobců zčásti zamítl ohledně částky 500.000 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobci se domáhali zadostiučinění za zásah do osobnostních práv, kterého se žalovaná měla dopustit zveřejněním jejich fotografie ve zpravodajské relaci způsobem, jímž je v podstatě označila za pachatele rasisticky motivovaného žhářského útoku, při němž byla zmrzačena dvouletá romská holčička. Soud vyšel ze zjištění, že dne 14. 12. 2015 byla na televizní stanici provozované žalovanou odvysílána v úvodu hlavní zpravodajské relace reportáž týkající se rasově motivovaných žhářských útoků v České republice i v zahraničí, v jejímž průběhu byla dvakrát uveřejněna fotografie žalobců, ačkoliv nemají s uváděnými útoky nic společného. Stalo se tak omylem redaktorky, který žalovaná uznala a bezodkladně vyhověla žádosti žalobců o písemnou omluvu, uveřejnila omluvu v rámci televizního vysílání a odstranila reportáž z archivu na svých webových stránkách, nevyhověla však požadavku žalobců na poskytnutí peněžité náhrady nemajetkové újmy ve výši 750.000 Kč. Soud dovodil, že spojení osob žalobců s tak závažným činem jako je žhářství je nepochybně podstatným zásahem do jejich cti, přičemž je bezvýznamné, zda některý z nich je sympatizantem ultrapravicové ideologie, což ostatně neměl za prokázané. Není důležité ani to, v rámci kterého konkrétního případu v rámci reportáže byla fotografie zveřejněna, stejně jako skutečnost, že žalovaná žalobce přímo nejmenovala, neboť uveřejněním fotografie vystavila širokou veřejnost domněnce, že existuje souvislost mezi žalobci a v reportáži uváděným rasově motivovaným žhářstvím, coby jedním, jež je veřejností vnímáno jako zavrženíhodné a s nímž by nikdo nechtěl být spojován. Neprojeví-li žalobci zájem o opravnou reportáž, neznačí to přitom jejich nezájem o zabránění vzniku újmy, neboť v době, kdy jim byla nabídnuta, nemohli tušit, jaké následky bude reportáž mít, a je pochopitelná jejich snaha na věc

dále neupozorňovat. Uveřejnění fotografie pak mělo na život žalobců i jejich rodin výrazně negativní dopad, takže zásah do osobnostních práv žalobců měl intenzitu odůvodňující náhradu nemajetkové újmy v penězích. S ohledem na přístup žalované, jež prokázala snahu zmírnit dopady svého pochybení, měl soud za přiměřenou částku 250.000 Kč pro každého z žalobců.

K odvolání žalobců i žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 22 Co 109/2019-292, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o platební povinnosti žalované vůči všem žalobcům tak, že ohledně částky 150.000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl, ve zbývajícím rozsahu jej v těchto výrocích (tj. co do přisouzených částek 100.000 Kč s příslušenstvím) potvrdil, potvrdil jej dále v zamítavých výrocích a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dovedl, že zásah do osobnostních práv žalobců ve smyslu § 81 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, dále jen „o. z.“, je takové povahy, že jej nelze mít za náležitě vypořádaný veřejnou omluvou (§ 2951 odst. 2 o. z.), avšak přiznané peněžité zadostiučinění je nepřiměřeně vysoké. Po doplnění dokazování upřesnil skutkové závěry soudu prvního stupně tak, že způsob uveřejnění fotografie v reportáži nespojoval žalobce přímo s útokem ve XY v roce 2009, jehož obětí byla i dvouletá N., nýbrž s jinou událostí, již byl jiný rasově motivovaný útok v XY, kde působí žalobce c); ten se udál v roce 2011 a obešel se bez tragických následků, neboť oheň byl zaznamenán včas. Z toho odvolací soud dovedl, že zásah do cti žalobců je o něco méně intenzivní, neboť je rozdíl mezi tím, zda jim je připisován útok, který se obešel bez zranění, či útok, při němž utrpěla těžká zranění malá holčička. Okolnost, že někteří diváci mohou žalobce spojovat právě s útokem ve XY a jeho drastickými následky, nelze klást k tíži žalované, neboť z reportáže se nic takového nepodává. Z doplněného dokazování dále vyplynulo, že všechny tři žalobce lze označit za osoby veřejně vnímané jako inklinující k pravicovému extremismu, přičemž právě tato okolnost je zřejmou příčinou, proč zjevný omyl žalované ve spojení žalobců s útočníky v XY žalobci pocítili více, než by bylo obvyklé. Ani tuto okolnost pak nelze klást k tíži žalované, jež se navíc po upozornění na svou chybu chovala příkladně, snažila se následky odčinit, pročež není třeba stanovovat výši zadostiučinění tak, aby mělo preventivně sankční funkci. Nicméně povaha zásahu do osobnostních práv spočívající ve spojení nevinných osob s rasově orientovaným žhářským útokem je natolik závažná, že zadostiučinění veřejnou omluvou není dostatečným prostředkem nápravy podle § 2951 odst. 2 o. z. Povaze a zjištěným okolnostem zásahu pak odpovídá 100.000 Kč pro každého z žalobců.

Proti rozsudku odvolacího soudu v potvrzujících výrocích o platební povinnosti podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost dovozuje ze skutečnosti, že odvolací soud porušil princip subsidiarity peněžitého zadostiučinění, jež je určeno pro případy, kdy nemajetkovou újmu není možné odškodnit jinak; za situace, kdy žalovaná již odčinila nemajetkovou újmu jinak a nabídla odvysílání omluvné reportáže, nebylo namístež přiznat žalobcům ještě i peněžitou náhradu. Posouzení odvolacího soudu je v tomto směru v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu reprezentovanou například rozsudkem ze dne 27. 10. 2003, sp. zn. 30 Cdo 2005/2003. Napadené rozhodnutí dále závisí na dovolacím soudem doposud neřešené otázce, do jaké míry předchozí špatná pověst vylučuje, aby do ní mohlo být negativně zasaženo, přičemž odvolací soud do svých závěrů dostatečně nepromítl, že žalobci již dříve projevovali sympatie k pravicovému extremismu. Rozhodnutím odvolacího soudu navíc došlo k nepřiměřenému zásahu do práva žalované na ochranu svobody projevu ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod, přičemž odvolací soud se v rozporu s čl. 4 Ústavy nezabýval, zda napadeným rozhodnutím došlo k omezení práva na svobodu projevu na úkor práva na ochranu osobnosti. Jelikož se tím odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury Ústavního soudu, je tak v souladu se stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS - st. 45/16, založena přípustnost dovolání. S ohledem na to, že žalobci byli s pravicovým extremismem spojeni dávno před zveřejněním reportáže v důsledku svých vlastních aktivit, nemohlo mít zveřejnění reportáže na tuto jejich pověst žádný vliv, nemajetková újma na jejich straně tak musela být nesrovnatelně nižší a byla vykompenzována omluvným dopisem, zamezením přístupu veřejnosti k

reportáži, zveřejněním omluvné reportáže a nabídkou vysvětlující reportáže. Okolnost, že žalobci tuto reportáž odmítli, značí, že již po předchozích krocích žalované nadále nepociťovali jakýkoliv další zásah do svých práv. V souladu s § 2903 odst. 1 o. z. je přitom třeba odhlédnout od újmy, již by bylo možné předejít, pokud by mohla být ihned natočena a odvysílána vysvětlující reportáž. Pro přiznání peněžité náhrady přitom s ohledem na postup žalované po odvysílání omylem zatížené reportáže, jenž byl i odvolacím soudem označen za příkladný, nejsou ani podmínky z hlediska tzv. preventivně sankční funkce. Soudy se rovněž nevypořádaly s tím, že žalobci své nároky zakládali do značné míry na skutečnostech, které se vztahují primárně k majetkové újmě. Dovolatelka navrhla, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil či zrušil.

Žalobci ve svém vyjádření zpochybnili opodstatnění dovolacích argumentů žalované a navrhli, aby bylo dovolání pro nepřipustnost odmítnuto, případně jako nedůvodné zamítnuto.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky jejího advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky přiměřené formy zadostiučinění za zásah do cti, která v daných skutkových souvislostech nebyla dosud dovolacím soudem řešena. Dovolání není důvodné.

Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Ke vzniku občanskoprávní povinnosti odčinit nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka musí být splněna podmínka zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívajícího buď v porušení nebo ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě. Zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí být zjištěn vztah příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka. Neoprávněným je zásah do osobnosti člověka, který je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem. Ochranu poskytuje občanský zákoník proti takovým jednáním, která jsou objektivně způsobitelná přivodit újmu na osobnosti subjektu práva zejména tím, že snižují jeho čest u jiných lidí, a ohrožují tak vážnost jeho postavení a uplatnění ve společnosti. Vzhledem k vázanosti dovolacího soudu vymezením dovolacího důvodu (tzv. kvalitativní rozsah dovolacího přezkumu - srov. § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.) nepodléhá v posuzovaném případě dovolacímu přezkumu závěr odvolacího soudu, že do cti žalobců bylo neoprávněně zasaženo televizní reportáží žalované, v níž byli nevhodným přiřazením jejich fotografií spojeni s rasově motivovaným žhářským útokem v místě bydliště žalobce c). Dovolacímu soudu je tak k řešení předložena jen právní otázka, zda zjištěná inklinace žalobců k radikálním pravicovým hnutím je okolností vylučující nárok na peněžitou náhradu.

Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

Podle § 2951 odst. 2 o. z. nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

Pro případ, že v důsledku neoprávněného zásahu do osobnosti člověka vznikla nemajetková újma, občanský zákoník dává fyzické osobě právo se domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti nebo aby byly odstraněny následky těchto zásahů (§ 82 odst. 1 o. z.), resp. aby jí bylo podle § 2951 odst. 2 o. z. poskytnuto přiměřené zadostiučinění, které náleží v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Peněžité (relutární) zadostiučinění plní především satisfakční funkci, avšak jeho úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze v zásadě vylučovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, č. 98/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „Sbírka“). Peněžitá náhrada je v zákoně (s výjimkou typových nároků jako např. v § 2958 či § 2959 o. z.) uváděna jako subsidiární způsob, který nastupuje teprve v případě, že jiná forma není dostačující. I když nelze vyloučit, že jiné než peněžité plnění, např. omluva, konstatování, že bylo porušeno právo, či dokonce správní nebo trestní postih škůdce, může znamenat odpovídající odškodnění, velmi často to bude právě peněžité plnění, které bude znamenat přiměřené zadostiučinění, a to případně i v kombinaci s jinými formami odčinění újmy, jimiž je v mediální sféře především povinnost upustit od neoprávněného zásahu nebo odstranit jeho následek.

V posuzované věci byly primární formy odčinění újmy využity, neboť žalovaná postupovala konstruktivně a vstřícně a eliminovala dopad nepodařené reportáže tím, že ji odstranila z archívu, a poskytla též omluvu. Odvolací soud reflektoval kroky, které žalovaná podnikla ke zmírnění dopadů jejího zásahu do osobnostních práv žalobců, konstatoval však současně, že takto poskytnutá forma zadostiučinění není dostatečná. Podrobně a výstižně vysvětlil své úvahy zohledňující okolnosti případu, zejména zmiňovaný přístup žalované k odčinění zásahu, stejně jako předcházející projevy příklonu k pravicovému extremismu na straně žalobců, a současně zdůraznil, že spojení žalobců s rasově orientovaným žhářským útokem v televizní reportáži je natolik vážným zásahem do osobnostních práv, že omluva žalované není dostatečnou satisfakcí a je již namísto finanční kompenzace, jejíž výši s ohledem na všechny tyto okolnosti stanovil v poměrně omezené částce.

Nelze přisvědčit dovolací námitce, že předchozí špatná pověst dotčené osoby automaticky vylučuje v kontextu typově obdobných skutečností možnost pozdějšího zásahu do její pověsti. Lze poukázat na relativně obdobný případ jisté predispozice dotčené osoby při hodnocení zásahu do jejích osobnostních práv (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, uveřejněný pod číslem 98/2010 Sbírky, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2042/2013), přičemž judikatura v podstatě dává prostor i ke zohlednění pověsti osoby předcházející danému zásahu do jejích osobnostních práv (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 298/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2171/2012). Zásah do osobnostních práv člověka, jenž již v předchozí době byl širším okolím v návaznosti na své vlastní počínání vnímán jako problematický či zastávající morálně pochybné názory, může být různé povahy a různě ovlivňovat obraz dané osoby ve veřejném prostoru; dopady negativní pověsti tak nepochybně nelze generalizovat a je třeba je opět hodnotit v kontextu skutkových okolností každého případu. Odvolací soud přitom (způsobem souladným se zmiňovanou judikaturou) postupoval a zohlednil též to, že žalobci byli již z dřívějšíka známí pro svou inklinaci k pravicovému extremismu, což do určité míry paradoxně umocnilo negativní dopady reportáže (zavádějící kombinace fotografií s podávanou informací se jevila být věrohodnější), aniž by však tuto okolnost kladl k tíži dovolatelky. Spočíval-li ovšem zásah do osobnostních práv v tom, že žalobci byli neopodstatněně spojeni s rasově motivovaným žhářským útokem v celoplošném televizním zpravodajství, tedy vlastně se závažnou násilnou trestnou činností, nikoliv pouze s náklonností k

politickému extremismu, a nejednalo se tak o pouhé zopakování veřejně známých informací, nebylo namísto uvažovat o tom, že by snad byl zásah špatnou pověstí v podstatě zkonsumován. Došlo tedy k zásahu nad rámec toho, jak byli doposud žalobci ve svém okolí vnímáni, neboť je rozdíl mezi špatnou pověstí pro politické názory a špatnou pověstí pro kriminální činnost. Úvahy odvolacího soudu zohledňující způsob, jakým se již dříve žalobci prezentovali, při posouzení intenzity zásahu a jeho dopadů a následném stanovení výše tomu odpovídajícího zadostiučinění, jsou proto zcela korektní a úměrné zjištěným okolnostem, tedy celkově přiměřené.

Je přitom zřejmé, že je posuzován razantní zásah srovnatelný s porušením principu presumpce nevinny (tím spíše, že žalobci nebyli v reportované věci ani osobami obviněnými), který je velmi významnou hodnotou, chráněnou nastavením dosti přísných podmínek, za jakých může být poskytována informace o něčí vině v trestněprávní rovině. Je tomu tak proto, že neoprávněné označení narušující tuto presumpci má obzvláště závažný dopad do cti a důstojnosti dotčené osoby. K porušení tedy dochází, jestliže veřejně sdělená informace ohledně osoby obviněné z trestného činu (či jen podezřelé) odráží názor, že je vinná, předtím než jí vina byla prokázána zákonným způsobem. I když vina není formálně konstatována, postačí existence určité úvahy naznačující, že je na obviněného nahlíženo již jako na vinného. Zásadní rozdíl je proto třeba činit mezi tvrzením, že někdo je pouze podezřelý ze spáchání trestného činu, a jasným prohlášením, že se dotčená osoba dopustila daného činu, aniž by byla pravomocně odsouzena; nejen veřejní činitelé ale i mediální subjekty jsou povinni pečlivě volit svá slova (srov. zejména rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Khuzhin a ostatní proti Rusku, ze dne 23. 10. 2008, stížnost č. 13470/02, Böhmer proti Německu ze dne 3. 10. 2002, stížnost č. 37568/97, a Nešťák proti Slovensku ze dne 27. 2. 2007, stížnost č. 65559/01, dále též např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15). Z toho vyplývá, že reportáž navozující dojem, že označená osoba se dopustila trestného činu, ač ve skutečnosti pro něj není ani stíhána, je velmi významným zásahem do osobnostních práv, k jehož odčinění zpravidla nepostačí jiné formy zadostiučinění než peněžité náhrada. Lze tak uzavřít, že příklon dotčené osoby k radikálním politickým směrům není okolností, která by bez dalšího vylučovala přiznání peněžité náhrady za zásah do její cti způsobený podáním zavádějící či nepravdivé informace o zapojení této osoby do závažné násilné trestné činnosti.

Opodstatněné není tvrzení dovolatelky, že by v napadeném rozhodnutí bylo jednostranně preferováno právo na ochranu osobnosti a soukromého života a limitováno právo žalované na svobodu projevu způsobem přičítícím se dovolatelkou odkazovaným rozhodnutím Ústavního soudu (jeho nálezu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, či nálezu ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. IV. ÚS 146/04). Odvolací soud se sice explicitně k otázce střetu práva na svobodu projevu a na ochranu osobnosti nevyjadřoval, jeho závěry jsou však založené na Ústavním soudem vyžadovaném náležitém zohlednění relevantních faktorů (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13) a souladné s tezemi předestřeny k této otázce např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99, podle nichž by novináři prezentovaná skutková tvrzení nemusí být zcela přesná, mělo by celkové vyznění konkrétní informace odpovídat pravdě. Právě tato podmínka pak nebyla při ztotožnění žalobců s pachateli útoku splněna. Ani prostřednictvím odkazu dovolatelky na nález Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. ÚS 146/04, vyslovující se k šíření informací o osobách veřejně činných, či na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva stran optimálního způsobu odčinění zásahu do osobnostních práv a subsidiarity peněžního zadostiučinění, přitom není identifikován zásah do základních práv dovolatelky, jenž by bylo namísto napravovat v rámci dovolacího řízení.

Namítá-li dále dovolatelka, že nabízenou vysvětlující reportáží bylo možno tvrzené újmě zčásti předejít, a takto utrpěnou újmu pak nelze klást k její tíži, nespojuje tuto svou výhradu s řádným vymezením dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř., neboť jí především předkládá svou důkazně nepodpořenou verzi možného vývoje skutkových

okolností. Odvolací soud ve svých úvahách o přiměřeném zadostiučinění přihlédl i k nabízeným a žalobci nevyužitým formám satisfakce a jejich potenciálně širším dopadům, nicméně při konfrontaci se závažností předmětného zásahu do osobnostních práv ani tak neměl za zcela vyloučený nárok na peněžité zadostiučinění. Přístup odvolacího soudu reflektuje pojetí peněžní náhrady jako prostředku sloužícího ke zmírnění následků újmy, nikoliv její reparace v plném rozsahu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4380/2009, či usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. I. ÚS 1041/17), čemuž odpovídá i nemožnost a zbytečnost exaktního odlišení odstranitelné a neodstranitelné újmy.

Poukaz na to, že žalobci svůj nárok na kompenzaci nemajetkové újmy zakládali z velké části na skutečnostech, jež se váží k újmě majetkové, opět postrádá propojení s právní otázkou způsobilou založit důvodnost dovolání. Zmíněné žalobci tvrzené skutečnosti se totiž v úvahách odvolacího soudu shrnujících podstatné momenty pro určení formy náhrady neodrazily, což činí argumentaci žalované v tomto směru bezpředmětnou.

Jelikož tedy dovoláním napadené rozhodnutí je z pohledu uplatněných dovolacích námitek správné, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)